

روزگار وصل

جدول و اطلاعات عمومی جبهه

و یزد راهبان نور - خدایا

کنگره بزرگداشت سرداران و

دو هزار و پانصد شهید شهرستان نجف آباد

به کوشش: عبدالحسید عسری

طراح جدول ها: محمد حسین خانی

اجرای جدول ها: اصغر امانی

نجف آباد: میان قدس شرقی - تقاطع خیابان بیست و پنجم -

کنگره بزرگداشت سرداران و دو هزار و پانصد شهید

شهرستان نجف آباد

شماره ۲۵۰۰

تلفن: ۲۷۳۲۲۹۲ فاکس: ۲۷۳۲۲۹۲

تار نما اسلام: www.shohadanajafabad.ir

رایانامه (ایمیل): shohadanajafabad@yahoo.com

shohadanajafabad25@gmail.ir

شماره پیام کوتاه کربلا: ۳۰۰۸۸۰۰

لینترگرافی و چاپ: بهار آید

ریا: ۲۵۰۰

با ارسال هر یک از حروف ذیل به شماره پیام کوتاه ۳۰۰۸۸۰۰۲۵۰۰

بیانی از وصیت نامه شهدا در خصوص گروه مشخص شده دریافت نمایید.

A: عمومی B: برادران D: دانش آموزان K: خواهران J: دانشجویان

R: روحانیت O: معلمان M: مسئولین

سرشناسه: امانی، عبدالحسید ۱۳۰۰ - ۱۳۰۰ - ۱۳۰۰

عنوان: و با به بدیع اور روزگار وصل

ویژه راهبان نور به کوشش عبدالحسید عسری

محمد حسین خانی، اجرای جدول ها، صغیر امانی،

برگشت سید باب و دو هزار و پانصد شهید شهرستان نجف آباد

منشخص: عبدالحسید عسری، محمد حسین خانی، محمد - ۱۳۰۰ -

منشخص: صغیر امانی، محمد حسین خانی، محمد - ۱۳۰۰ -

شماره: ۲۷۳۲۲۹۲ - ۲۷۳۲۲۹۲

وضعیت فهرست: موسی، فبیا

موضوع: جدول و اطلاعات عمومی جبهه

موضوع: جنگ ایران و عراق، ۱۳۵۹ - ۱۳۶۰

نسخه: ۱۳۶۰ - ۱۳۶۰ - ۱۳۶۰ - ۱۳۶۰

شناسه افزوده: مانی، صغیر، ۱۳۵۶ -

شناسه افزوده: کنگره بزرگداشت سرداران و دو هزار و پانصد شهید

شهرستان نجف آباد (۱۳۶۳: نجف آباد)

زده بندی: کنگره ۱۳۶۲/۹۳ الف/۷۱۵۰۷

زده بندی دیوید: ۷۹۳/۷۳۲

شماره کتابشناسی: ۳۶۶۱۹۹

مطالعه بخش های مختلف نشریه در حل کردن جدول ها به شما کمک می کند.

منابع استفاده شده در محتوای جدول ها شامل:

مجموعه کتاب های رازی

• بهران بالا می گیرد • هور در آتش

• سربازان امام • آب های نازارام • پیام پیروزی • پایان محاصره

• قلب مقاومت • دژ اسطوره ای • ویرانه های آباد • جاده فانوس

• قلمقه های تشنه

مجموعه کتاب های ایران ناب

• میرزا محمد • پدر کردستان • می خواهم با تو باشم • من اینجا

نمی مانم • نهی توانست زنده بماند

• سرداران آتش • اطلس جغرافیای جنگ

عراق و اختلافات مرزی با ایران

سرزمین عراق از ابتدا سرزمین عجمی (غیر عربی) بوده است. زمان هخامنشیان عراق سرزمین حا صلخیز ایران بوده و زمان ساسانیان، مداین در عراق پایتخت ایران بوده است. هزار سال بعد، اواخر سلسله صفویه حکومت مرکزی ایران ضعیف شد و عثمانی‌ها ایران را مجبور کردند سرزمین عراق را به آن‌ها واگذارد. بعد از آن عثمانی‌ها به اروند «شط العرب» گفتند مدت سه سر مالکیت آن و زمین‌های اطرافش با سلسله‌های مختلفی که بر ایران حاکم می‌شدند درگیر بودند. دو طرف وارد ادعاهای بسیاری امضا کردند که در بیش تر آن‌ها مناقشه سر خرمشهر، بصره و به خصوص اروند بوده است. بعد از شکست دولت عثمانی در جنگ جهانی اول، فاتحان سال ۱۹۲۰م (۱۲۹۹ش) استان‌های بصره، بغداد و موصل را از عثمانی جدا کردند تا کشور مستقل عراق را به قیمومیت انگلیس تشکیل دهند. سال ۱۳۱۱ مردم عراق اعلام استقلال کردند؛ زمانه که انگلیس‌ها نفت را در خوزستان ایران کشف کرده بودند، امنیت منطقه برای شات بسیار مهم بود. پس تا توانستند بر دولت ایران فشار آوردند تا به عراقی‌ها امتیاز دهند و جنوب را آرام نگه دارند.

انگلیسی‌ها از سازهای دیگر حاکمیت ایران براروند بودند. باقر کاظمی، از وزرای خارجه ایران قبل از انقلاب، می‌نویسد: «انگلیسی‌ها از یک نیم قریل چه در موقع مذاکرات عهدنامه ارزوم و چه در مذاکرات اسلامبول و قبل و بعد جنگ بین الملل در جامعه ملل و کنفرانس می‌کردند ایران را از شط العرب محروم کنند».

سال ۱۳۱۶ با وساطت انگلیس، ایران و عراق قراردادی بستند که بر مبنای آن فقط در اروند مقابل آبادان خط تالوگ مرز دو کشور بود و در مابقی، عراق مالک اروند بود. ایران فقط می‌توانست در اروند کشتی رانی کند.

مشکلات دو کشور حل نشد، سال ۱۳۲۷ عبدالکریم قاجار کودتا کرد و رئیس جمهور عراق شد، اختلافات بیش تر شد، او ادعای حاکمیت بر خوزستان را داشت و شاه ایران او را عزل کرد. دو رئیس جمهور یعنی عراق (عبدالسلام و عبدالرحمن عارف) روابط بهتری با ایران داشتند؛ اما سال ۱۳۴۴ دولت عراق با کردها درگیر شد و به بهانه سرکوب آن‌ها وارد خاک ایران شد.

سال ۱۳۴۷ حزب بعث در عراق کودتا کرد و حسن البکر رئیس دولت عراق شد. حزب بعث ادعای رهبری جهان عرب را داشت و کنار آمدن با آن سخت تر بود. گفتند اروند برای ماست و تنب و تیکر برای عراق و ابوموسی مال اعراب. نزدیکی عراق به شوروی و همراهی ایران با آمریکا اختلافات را بیش تر کرد تا جایی که در سال‌های ۱۳۵۰ تا ۱۳۵۲ درگیری‌های خونینی بین دو کشور پیش آمد و در درگیری‌ها ایران برتر بود. در نهایت شوروی به تنب وارد کارزار شد و بنا شد دو کشور اختلافاتشان را با گفت و گو حل کنند.

اسفند ۱۳۵۳ (۱۹۷۵) سران اوپک در الجزایر بودند که «هواری بومدین»، رئیس جمهور الجزایر مدعی شد از جلسه مشترک با شاه ایران و صدام، که آن موقع معاون رئیس جمهور عراق بود، گفت: «خوش وقتم به شما به نام روز گذشته توافقی کلی بین دو کشور برادر ایران و عراق برای پایان دادن به اختلافات آن‌ها حاصل شد». ۱۵ سال بعد همان سال (ششم مارس ۱۹۷۵) متن توافق نامه ایران و عراق منتشر و به «قرارداد الجزایر» معروف شد. عراقی‌ها صدام را تحسین کردند، اما از آنجا که ایران در درگیری‌های قبل از توافق الجزایر برتر بود، مردم منتظر قرارداد بهتری بودند. طارق عزیز، وزیر خارجه عراق، بعدها گفت: «شاه ایران پیش از اعلام موافقت با قرارداد الجزایر به تردید افتاده بود. به او خبر دادیم اگر این پیمان بسته نشود به ناچار دست کمونیست‌ها و مخالفان حکومت را در مرزها باز خواهیم گذاشت. پس شاه با قرارداد موافقت کرد».